

Micó, J. LL. *Titulars i reserves. Cròniques entre la derrota i la remuntada*.  
Barcelona: Saldonar, 2021.  
ISBN: 978-84-17611-67-5.

PER JOAQUÍN MARQUÉS-PASCUAL

Advocat, polític i periodista i professor d'EAE Business School

[joaquin.marques@campus.eae.es](mailto:joaquin.marques@campus.eae.es)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-7696-4661>



Una obra de gairebé 300 pàgines que l'autor, Josep Lluís Micó Sanz —nascut a la Font de la Figuera (València) el 1974—, actualment catedràtic de la Universitat Ramon Llull, inicia introduint la persona lectora en les dues nocions que fixa al títol: què es un titular i què s'ha d'entendre per *reserva*. Ho fa, en el context d'aquesta obra, diferenciant aquests dos conceptes d'altres possibles accepcions. *Titulars i reserves* podria ser un llibre sobre esports col·lectius, per exemple, però no. L'autor n'aclearix la temàtica periodística quan puntualitza: “El titular és l'element més rellevant de la informació. La reserva és l'actitud de recel o desconfiança davant d'algu”.

L'obra s'estructura en tres grans capítols en forma de cròniques molt acurades, plenes de detalls, en què l'autor desplega una ullada molt detallista sobre tres casos i la vida dels seus protagonistes. Cada un rep un tractament diferencial molt meditat, però, en conjunt, són una mostra clara de periodisme literari sobre diferents realitats que tenen un fil conductor comú: els actors de cada cas van decidir ocultar certa realitat de les seves existències: la violència, la prostitució i el narcotràfic. Són temàtiques viscudes pels seus protagonistes que provenen d'experiències prèvies amb un eix comú: la derrota.

El primer, “Consells per tallar una ceba sense plorar”, utilitza el reportatge per denunciar l'assetjament que pateix una família de Madrid instal·lada en un poble durant la pandèmia. En el segon, “Producte interior brut”, una universitària s'inicia en el món de la prostitució de luxe per poder-se pagar un mestratge prestigiós. El tercer i últim, “Gent que passa”, és un experiment que fusiona dos gèneres tan allunyats com l'entrevista i la poesia. L'autor ho defineix com a *periodisme poètic*. En línia amb les denúncies que duen moltes lletres del rap, un estil musical on el contingut és l'element principal, mentre que el ritme i la cadència estan al servei del text principal.

Els tres relats són molt més propers a la hibridació de gèneres, sense que s'hi detecti la subjectivitat pròpia dels gèneres *opinatius*. L'autor construeix els relats fent servir múltiples fonts d'informació, una tècnica pròpia dels reportatges en profunditat, però alhora planteja els textos d'una manera

diversa, similar a com treballen alguns cuiners que fusionen cultures gastronòmiques. Micó prepara els seus plats amb productes genuïns, amb tècnica acurada, i els presenta plens de mixtures.

Aquesta obra neix fruit de les vivències d'un home que se sap de poble. Micó reconeix que potser no seria periodista si no hagués estat criat en un ambient rural. Com *Química orgànica* (2019), un altre títol seu, l'obra és fidel a una idea del periodisme que li agrada desenvolupar a l'autor: “tracto de fer periodisme de poble, encara que em mogui i escrigui per a les ciutats”.

Finalment cal indicar, *last but no least*, que el llibre inclou un pròleg d'un altre periodista i professor universitari, Albert Sáez, en què planteja la dicotomia entre el que és literatura imaginativa i literatura d'observació —idea que extreu del pensament d'en Josep Pla— i que aproxima al periodisme. Pla incorpora aquest plantejament en un dels seus primers llibres, *Coses vistes* (1925), publicat en una època que podríem definir com l'edat d'or del periodisme literari a Catalunya, una forma no ficcional de la literatura que va triomfar entre el públic de l'època. Curiosament, l'expressió també està reflectida a l'últim llibre d'en Pla, *Notes del capvesprol*.

D'aquesta manera, al titular del pròleg, Sáez ens vol indicar l'estil emprat per Micó en aquest llibre on l'essència es troba en la mirada sobre determinades realitats que l'autor examina de manera detallada amb ulls de periodista.